

ספר

אדם ישר

סגולות ותפילות לזמן המגפה
רחמנא ליצלן ב"מ יצילנו השם
ויהיה היום על כל ישראל

שחיבר התנא האלקי שר התורה ובית הווהר
עמוד העבודה והיראה רשכבה"ג
המפורסם בחיבוריו הקדושים
הגאון הקדוש אדמו"ר מרן
רבי יצחק אייזיק יהודה יחיאל סאפרין זיע"א

מקאמרנא

בעל ה'היכל הברכה'

מוסד על פי כתבי מרן האלקי האר"י זלה"ה

יוצא לאור מחדש

עם תוספת ביאורים והערות ע"י

מוסדות קאמרנא בארה"ק

בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר מקאמרנא שליט"א

בעיה"ק ירושלים תובכ"א

שנת ה'תש"פ לפ"ק

כל הזכויות שמורות
למוסדות קאמרנא בארה"ק
בעיה"ק ירושלים תובב"א

ניתן להשיג:
במוסדות קאמרנא
ארזי הכירה 48 י-ם
052-7643092

נתנאל סאפריין

בב"ק אדמו"ר הגה"ק רבי שלום צוק"ל

מקאמרנא

פעידי"ק ירושלים תובב"א

ארזי הברה 45/9 טל. 02-5823727

בס"ד יהי אפי' תס"כ עיקר יושלם תע"ה

היות ונפשו באהפ מאיבה בזואם. ע"י המצוק
הנקרא "קזיוני" שנשלו ע"י השו"ת, והיות לאומות
שמציק נבאה כמו כנה. נראה שבא ממנו
פאט המיוע כח"ל, לפאמם הכנה, כאבואכ
במער הכונע בהכנה ע"י המינה ע"ש, ולכן יש
הוא ש ובמאמקי אשוק הושלמה שומה כנה.
ויש פיש והמניק המצוק ע"י שמת אלו. כפיוך
לפני רבוי הגפול הספניו ע"י רבוי צפיוך
פישל וצ"א בשם אוק שפנת הומות הפשטל צי"ח.
והנה ק"ה פ"ש המציק יש לפניו והמניק
ע"י שם הנה המניק את השם שהא מצ"ל הממניק
שם אלקים המניק ופיון, ונאמתי וק"ה ע"י שם ס"ה
והאמתי, לפיכך מתקן הפניק השומם כופיע
והשם ימצוק שנכנה ארוך אלקים ח"ה
שהוא המתקן שם פ"ש המצוק האו' ח"ל.
לפן הושוכניו ארבעים את קוטרם 'אפס ישל
ארכונו הפהק מפיח עקאמנא צי"ח. שהוציא הסמנו
וכ"כ כנה לפאמא כופיע

פיה לפיכך הני לפיכך הפניק

הפיהק מפיח עקאמנא

שער ספר אדם ישר דפוס ראשון

ש ע ר

ס פ ר א ד מ י ש ר

שחברתי אני השפל יצחק יהודה יהיאל ממרן אלקי האר"י סגולתו
והפלות לזמן המגפה ר"ל כ"מ יצילנו השם ויהיה חיים על כל ישראל :

הוכא לבית הרפוס ע"י האברך המופלג כ"ש מ' אליעזר צבי סאפרין בן

הרב המהבר יי"א מקמארנא

ל ב ו ב

לפ"ק

נ א מ י ה ו ה צ נ א ו ת

כשנת

ספר אדם ישר

הקדמה

אמר המר והנמהר נבזה בעיניו נמאס ואת חסידי השם לאמת יכבד. ראה אמת ראיתי אנכי האביון ועני נבזה וחדל אישים אילין מארי מתניתין מארי דחכמתא עלאה מארי דרוזין ומארי דיחודא, שעתא דחיקת להון ביגונא בעניותא בחבלים וצירין, ותהי האמת נעדרת וסר מרע משתולל, וחוצפא יסגא הולך וגדל. וחבלים ודוחקים דצדיקים שהם מועטים שהם מעט מזעיר רבה והולכת, מארי מדות טובות מארי דרוזין מארי בשת וענוה מארי יראה ואהבה מארי חסד וחסידיים. ואנשי אמת נמאסו ככלי מיאוס בעיני ערב רב, וחכמת סופרים תסרח. באתי לזרו בכח חזק כברזל שקבלתי ונסמכתי בחיים של מרן רבינו יעקב יצחק מלובלין, ובכח מורי ורבי אור הגדול דודי רבינו צבי מזידיטשוב, ובכח צדיקים וחסידיים קדושי עליון שנסמכתי מהם בכחם, ויאצל מן הרוח אשר עליהם ותנח על השפל והנבזה מדוכא הזה, ומזה האור והחיות ושטעמתי מקודם אלף מיתות על כל השגה אמת שהשגתי ברזין דאורייתא על פי דרך אמת, רזין נפלאין וטעמי תרי"ג מצות, לזרוע באור החיים לחסידיים ויראים וצדיקים אשר לקחתי אותם מצרור החיים והאמת בלב נשבר ונדכא נבזה וחדל אישים, יזכני השם להוציא אור הגנוז לאור עולם להחיות נפש חסידי ישראל ויראי השם. וראשית חכמה יראת השם הקדמתי ספרי נצר חסד על מסכת אבות. וניטפול לו קונטרס אדם ישר, שבכוונותי הרבים נתפשטו במדינות אלו הרבה מקרים מגפה. יצילנו השם שלא ישמע עוד

ספר אדם ישר

בגבולנו. וכל זה בא מפסולת המדות ברורים רעים ערב רב המטמאים את פיהם בלשון הרע ובשנאת חנם לבזות התורה וחסידים השם ויראים ומבקשי השם ולבזות הצדיקים וחסידים ולומדי תורה לשמה, ומטמאים עצמם בכל מדות רעות שבעולם. על כן באתי להעתיק ממרן אלקי האר"י הסגולות והתפלות שיעשו בעת המגפה הנ"ל ב"מ, והעיקר ליזהר במדות טובות אהבת חברים וישראל ולהיות כאין ממש.

תולע קטן רוחש יצחק יהודה יחיאל. בן אבי מו"ר
הגאון והצדיק מ' אלכסנדר זצוק"ל מקאמארנא

נבאר בו ענין המגפה^א וקמיע למגפה כפי מה שקבלתי. ענין המגפה היא לברר בירורי מלכים דמיתו, דע כי הלא כל הנשמות הם מצד המלכים ובבירור הביוררים כמבואר אצלינו^ב על כל ישראל בני מלכים הם^ג. וכאשר בתוך הביוררים יש פסולת שלא הוברר, וזהו סם המות הממית אדם במגפה, גם זה בא כאשר אין הד' שמות של הויה מאירין, ומסתלקין הד' הויות, ונשארין הד' מלוין לבדן שהם מלוי ע"ב מ"ו, מלוי ס"ג ל"ז, ומלוי מ"ה י"ט, ומלוי ב"ן כ"ו, סך הכל קכ"ח, וד' כוללים הרי בגימ' נגף, ומזה באה הנגף. ולכן טוב לכיין תמיד בזמן המגפה בשם **נַגְף**^ד ותנקדהו כפי תנועות האותיות שור"ק חיר"ק ציר"י, כי הוא שם נורא

ביאורים והערות

- א.** עד ענין פטום הקטורת, הוא לשון שער היחודים ענף ד' פרק י"ג דף י"ח ט"א, עם כמה שינויים והוספות.
- ב.** בשער הכונות דרושי תפלת השחר דרוש ג' דף יג ט"ד, ועיין שם כל הענין באריכות.
- ג.** שבת דף קיא ע"א, סז ע"א, קכח ע"א, ב"מ קיג ע"ב. נמצא לפי דברי האר"י ז"ל הפירוש הוא כך, כל ישראל פירוש כל נשמות ישראל, בני מלכים הם ר"ל שהם מהבירורים מן הז' מלכים שהם חג"ת נה"ם.
- ד.** כן כתב גם כן בשער הכונות דרוש ג' דדרושי תפילת השחר דף יד ט"א, ועיין שם בהגהות מוהר"ש ויטאל אות ד' וז"ל: אמר שמואל צ"ע כי הוא נקוד אותו בקבוץ (פי' שורק) ובאולי נוכל לאמר האמת בשורק (פי' מלאפום) כפי תנועות האותיות כי הנו"ן הוא נו, והגימ"ל הוא ג' והפ' הוא פה. האמנם ניקד אותו בקבוץ כדי שלא תטעה לשום אחר הנון ו', ויהיה מספר השם ביותר ו' ע"כ, ועיין במשנת חסידים מסכת תקון המגפה פרק ב' אות ב' דף קה. ועיין בכסף הכפורים דף ד' וה'.

מאוד. ויכוין שמספרו אליהו נדב ואביהוא, שהם שורש מיינ נוקבין^ה מובחר הטוב סם חיים של כל הברורין, וזכותם יגין עלינו מן נגף הרע. ויכוין בשם יהו"ה אהיה אלהים העולה נג"ף, לבטל נגף וברורין רעים סם המות, ויכוון בשם הדעת יהוה אהוה אהיה אהוה, עם שם יוד הה וו הה.

ג דע, כי הכתוב אומר (דברים כח, כא) 'ידבק ה' בך' וכו', כי הקליפות מן הברורין המכים את אדם במגפה, הם הולכים תמיד דבקים עמו, ומקיפים אותו מכל צדדיו שיעור כמה אמות. ואפילו באותה שכונה, שיושב שם אדם המוכה, או איזה כלי ומלבוש ממנו, וכל ההולך ומתדבק שם מתדבק בהאי סטרא אחרא ויכול לנזוק, וזהו סוד הפסוק ידבק ה' וכו', משא"כ בשאר חלאות^י שאינו דבוק שם, אך במגפה שהוא סוד בירורים הוא תמיד דבוקה בו בשכונתו ובמלבושו.

❦ ביאורים והערות ❦

ה. פי' כי גופות הצדיקים הם כל כך מזוככים, עד שהם ראויין בערך נשמות של בני אדם אחרים, כי זהו מעלת הצדיקים לזכך גופם ולעשותן צורה, וזהו הטעם שאין מיתה נזכר בצדיקים, וראיה לדבר מאליהו הנביא זכור לטוב שעלה בשמים בגוף ונפש כמ"ש בע"ח שער מ"ן ומ"ד סוף דרוש א' ח"ב דף ס"ז ט"א. ועיין מ"ש בשער הגלגולים הקדמה ל"א דף ל"א ע"ב שנפש אליהו היתה מבחי' נדב ואביהוא. ובפע"ח שער הקריאת שמע פ"ח דף מ"א כתב כי אליהו יש בו סוד נדב ואביהוא, והם סוד המ"ן של המלכות, לכן אליהו העלה מ"ן ונענה בתפילת המנחה, ועיין באור נר דף ב'.
ו. וזהו הטעם שבשאר החולאים והמכות שבפ' כי תבא לא כתב בהו 'ידבק', כמו בענין הדבר והמגפה, כמ"ש בשער הכונות שם דף יג ט"ד.

ספר אדם ישר

ז

גם טוב לכויין בפיטום הקטורת בבוקר ובמנחה, בכוונה שביארנו בסדר התפלה. וטוב לקום בחצות לילה אחר שתאמר סדר התיקון^ז שידעת, תאמר אח"כ פסוק (שמות ל, לד) ויאמר ה' אל משה וכו', ותאמר אותו ג' פעמים ביושר וגם למפרע, ואח"כ גם האותיות למפרע וכל הנקודים מנקודת נטף ושחלת חלבנה ולבונה וכו'^ח, וכשישלמו יחזור כזה.

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה קַח לְךָ סַמִּים נְטָף וּשְׁחַלְתֵּת
וְחִלְבָּנָה סַמִּים וּלְבָנָה זָכָה פֶּד פְּבַד יְהִיָּה:
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה קַח לְךָ סַמִּים נְטָף וּשְׁחַלְתֵּת
וְחִלְבָּנָה סַמִּים וּלְבָנָה זָכָה פֶּד פְּבַד יְהִיָּה:
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה קַח לְךָ סַמִּים נְטָף וּשְׁחַלְתֵּת
וְחִלְבָּנָה סַמִּים וּלְבָנָה זָכָה פֶּד פְּבַד יְהִיָּה:
ואח"כ ג' פעמים למפרע

יְהִיָּה פְּבַד פֶּד זָכָה וּלְבָנָה סַמִּים וְחִלְבָּנָה וּשְׁחַלְתֵּת נְטָף
סַמִּים לְךָ קַח מֹשֶׁה אֶל יְהוָה וַיֹּאמֶר:

ביאורים והערות

ז. ר"ל סדר תיקון חצות.

ח. אינו מפורש כ"כ, ועיי"ש בשער היחודים שם הוא מפרש יותר וז"ל: וינקד כל האותיות בניקוד ארבע תיבות נטף ושחלת וחלבנה ולבונה, וכשגמר הנקודות יחזור מראשם פעם אחרת וכה יעשה עד גמרו לנקד כל האותיות הפסוק הזה בנקודות אלו, ואח"כ יכוין בשם נגף בניקוד הנ"ל, וטוב מאד אם יאמרוהו כל הנ"ל עשרה אנשים ביחד והמה יראי ה'.

יְהִיָּה בְּכַד בְּדַ זָכָה וּלְבִנְיָה סְמִים וְחֻלְבָּנָה וּשְׁחֻלָּת נְטָף
 סְמִים לְךָ קַח מֹשֶׁה אֶל יְהוָה וַיֹּאמֶר:
 יְהִיָּה בְּכַד בְּדַ זָכָה וּלְבִנְיָה סְמִים וְחֻלְבָּנָה וּשְׁחֻלָּת נְטָף
 סְמִים לְךָ קַח מֹשֶׁה אֶל יְהוָה וַיֹּאמֶר:

ואח"כ אותיות למפרע בנקודות אלו כזה:

הַיְהִי דַבְּבֵךְ דָּבֵךְ הַכֹּז הַנְּבִלֹו מִיּוֹם
 הַנְּבִלְחֹו תִלְחָשׁוּ פִטְוֹן מִיּוֹמֶם כָּל
 חֶקֶךְ הַשֶּׁם לֹא הוּוְהִי רַמְאִיו:

ענין פטום הקטרת.^ט כבר נתבאר לעיל, כי על ידי פיתום הקטורת נתעלה יו"ד ספירות דקדושה שבתוך הקליפות. והנה ענין י"א סמנים אלו, עניינם הוא, כי הנה יש יו"ד קליפות דוגמת יו"ד דקדושה. והנה יש יו"ד ספירות דקליפה, ועוד כח אחד של קדושה המחייה אותם. וכשאנו מסלקין אותו הנקודה המחייה אותם, אז היו"ד ספירות דקליפה נשארים מתים, ואין להם חיות. וזהו הטעם שהקטורת מבטל מותנא, פי' הוא ממית את מלאך המות, ואין בו חיות, ואין בו כח להמית. ולכן אנו אומרים אותו קודם כל תפלה בשחרית ובמנחה, אך בערבית שהוא לילה אין בנו כח, לכן בזמן המגפה ח"ו נוהגין לומר וטוב הוא.

ביאורים והערות

ט. מכאן עד וזהו יהיה, הוא לשון פע"ח שער עולם העשיה ריש פ"ד דף כט ט"א, עם כמה שינויים.

י. בפע"ח שער התפלה פ"ה דף ו' ט"ד.

ומורי זלה"ה היה נוהג י" בזמן המגפה לאומרו אחר חצות לילה, כי אז נכנעת ממשלתן, ובפרט אם יאמרו יו"ד אנשים ביחד ויהיו יראי ד'. ולפי שכוונתינו להעלות העולמות, ולכן בכל תפלה אנו אומרים אותו קודם, כדי שלא יעלו עם העולמות. וכן אחר תפלת שחרית, אנו אומרים הקטורת, כדי שלא יינקו מן השפע היורד, עד כאן.

ואלו י"א סמני הקטורת, הם יו"ד ניצוצות הקדושה של אור פנימי המחייב את הקליפות. ויש ניצוץ אחד שהוא אור מקיף. ונדע כי אור מקיף, כיון שהוא מקיף מבחוץ, אינו נחלק ליו"ד, ונקרא אחד, וא"כ זה המקיף עם יו"ד אור פנימי, הם י"א סמני הקטורת.

ונבאר שמותם בפסוק, כי הנה קח לך סמים מיעוט סמים' שנים כמאמר רז"ל (כריתות ו.) והם 'תפארת ונצח'. **נטף** ושחלת וחלבנה הם 'הוד יסוד מלכות', הרי ה' תחתונות כסדרן, ולפי שהניצוץ האחרון שהוא מלכות, הוא קדושה מועטת מאוד, והקליפה גוברת שם, ולכן החלבנה ריחה רע אע"פ שהוא מכלל סמני של קדושה.

אח"כ סמים, הם ה' עליונות, כמאמר רז"ל שסמים הם סמים אחרים, כמספר ה' ראשונים, והם 'כתר חכמה בינה חסד

ספר אדם ישר

,

גבורה'. ולבונה זכה, הוא אור מקיף, כי הפנימי בהכרח הוא מוגבל, ונתון תוך הקליפה ואינו זך, אמנם המקיף הוא זך.

ולכן תראה כי עיקר הקטורת הנעשים ע"י מכשפים י" או החלבנה שהוא כנגד המלכות הקרובה אליהם יותר מן הכל, או הלבונה זכה שהיא עליונה שבכולן שהוא אור מקיף, וזה הוא הקטורת היותר מעולה שיש בכל הקטורת שלהם, הוא לבנה זכה. ותכוין שכל י"א סמני הקטורת, הוא אל הענין הזה שביארנו.

ואומר 'בד כבר יהיה', זה תבין ממה שהודעתך בענין לבישת 'שק' י" כי הוא בא"ת ב"ש 'בד', והוא הענין 'ולבש הכהן מדו בד'. והענין כי ה'שק' הם קליפות המתלבנים משחור ללבן, שהוא 'בד' שהוא הפשטים, כנודע בסוד השעטנ"ז, כי גם הוא מחלקו של קין מצד סטרא אחרא.

והנה אלו הסמים היו המוחין אל הסטרא אחרא, ועתה נכנסין במוחין דקדושה. וזהו יהיה פירושו י"ה י"ה, כי כבר הודעתך כי תרין מוחין דנוקבא י" הם ב' שמות י"ה י"ה, וזהו יהיה'.

ביאורים והערות

יב. פי' שכל המכשפים והמקטירים של הקליפות העליונות, עיקר וראש הקטורתיהם הם החלבנה והלבונה, החלבנה שהוא כנגד המלכות הקרובה אליהם יותר מן הכל. והלבונה חביבה להם יותר מכל שאר הקטרת כדי ליהנות מאור המקיף, ועיין בשער הכונות שם דף יג ט"ג.

יג. בספר הליקוטים פ' אחרי על הפסוק כתנת בד קדש דף מז ט"ג, ויותר מבואר בשער רוח הקודש דף ח' ע"א ובדפוס ישן עם יוס"ד הוא בדף ז' ט"ב.

יד. בפע"ח שער הפורים פ"ה דף קי ט"ב.

ספר אדם ישר

יא

ויבויין להזכיר זכיות שבע רועים^{טו}, 'סמים נטף ושחלת וחלבנה סמים ולבונה זכה', מספרו 'אברהם יצחק יעקב משה אהרן יוסף דוד'. וסוד 'בד בבד', הם זכות אמהות 'שרה רבקה רחל לאה' כמבואר במדרש. וסוד 'יהיה' יוד הי יוד הה, שם שורש יחוד הכתפין כנודע, והם אלף^{טז} להעלות אלף יומין דגלותא אל הקדושה.

ולבן יזהר בזמן המגפה ב"מ, שלא לחשוב שום מחשבה רעה, אלא לב שמח ומחשבות קדושות בשמחה רבה, ויסיר מאתו יראת רעות ומרה שחורה, כי המלכות דעשיה^{יז} שהוא בעמקי הקליפות^{יח} כי בחינה זו היא מה שאנו אומרים 'שכינה בגלות', היא בבחינות 'אחור' בבחינות דלי"ת, כי זמנין היא ה' וזמנין דלי"ת.

ובן מורה על זה שם 'יהודה', כי יה"ו הם חסד גבורה תפארת שלו, והיא רגל דלי"ת, ועל שם רגל דלי"ת נקרא יו"ד, שהיא נקודה תחת היסוד. וכשהיא עולה אחורי נצח הוד יסוד, אז היא נקרא ה'. ולפי שהם ב' בחינות, לכן באו בשתיים, הד' הוא עיקרי, ואח"כ בתוספת באה הו', ונעשתה ה'.

ביאורים והערות

טו. עיין בשיר השירים רבה פרשה ג' אות ה'.

טז. כי כל כתף בגימטריא חמש מאות, ושתייהם ביחד הם אלף, גם כי הה' חסדים הם בסוד מאות הרי הם חמש מאות, וכמו כן הה' גבורות הרי הם אלף. עיין בזוה"ק פ' וארא דף כז ע"ב ובשער מאמרי רשב"י שם דף יז ובזוהר הרקיע שם דף נט ובע"ח שער השמות סוף פ"ו דף ק'.

יז. מכאן עד וזה סמיכת גאולה לתפלה, הוא לשון זוהר הרקיע דף קו עם כמה שינויים.

יח. עיין בע"ח שער דרושי אבי"ע בשער השני סוף פ"א ח"ב דף צד.

אח"כ כשנפלה למטה בעשיה, נפלה אחור של בחינה זו הד', והוא המחיה את הקליפות. וזהו היראה דמלכות דעשיה, שהירא ממנה עובד ע"ז, משום שהיא בלועה ומעורבת בהם. ואין זו יכולה לצאת מתוכם לגמרי, עד שיבא הזמן שכתוב (ישעיה כה, ח) 'בלע המות לנצח', שאז יסולק זה החיות מתוכם מכל וכל, וישארו כולם מתים בטלין ומבוטלין.

אבל השתא אין לנו יכולת להעלותה, אלא לפי שעה בשעת התפלה, אז אנו מסלקין אותה מעט, והם נשארים מתים בשעה ההוא.

והנה צריך לדעת סדר עליות תפלת שחרית בכל יום ע"י תפילתנו. והנה במעשה הקטורת שאנו אומרים שחרית קודם הקרבנות, דע כי סמני הקטרת י"א, הם יו"ד ספירות דעשיה. והנה יש יו"ד ספירות דקליפה, ועוד כח אחד של הקדושה המחיה אותם, והם י"א.

וע"י אלו הי"א סמני הקטורת, שהם היו"ד ספירות עם כח הנקודה העליונה של הקליפה, שהיא ג"כ קדושה ומחיה את הקליפות שהם י"א, אז נדחין הקליפות, ואנו מסלקין אותה נקודה שהיא מחיה אותם, וא"כ אנו ממיתים את היו"ד קליפות, כי כיון שהקדושה והחיות שבהם מסתלק, נשארו הם מתים.

ואז הד' מתחבר בה' אלו הם אותיות יהו"ד, וד' היא בחינה שבתוך הקליפה כדאמרן, וכשעולה נעשה ה', וה' נתחבר

ספר אדם ישר

יג

בוי"ו, ווא"ו נתחבר בה', וה' נתחבר ביו"ד. כל זה בעולם העשיה בבחינה שבו זו בזו. וכן ששם הויה הוא שלם, מאחר י"ט שהוא העשיה עדיין הקליפה מעורב בהדה.

וזהו ^ב שאמר הסבא, בגין דכד אתקרי ואידכר שהוא שם הויה, הא נפיק סטרא אחרא בהדה, מאחר שהוא עדיין בעולם העשיה. ואפילו שאח"כ אנחנו מעלים עולם עשיה בעולם היצירה, ג"כ שם הקליפות מעורבת מחצה על מחצה, וגם אפילו אח"כ שמעלים העשיה ביצירה, ויצירה בבריאה, ובריאה באצילות, ואצילות עצמו כולו מסתלק באין סוף. והנה כשעולה הד' מתוך הקליפות אפילו שנתחברה בה', וה' בוא"ו, וא"ו בה', וה' ביו"ד, הכל הוא בעולם העשיה.

וידוע כי עולם העשיה מקום מדור הקליפות, ולכן מצינו אותה ביוצר בעולם היצירה, ובבריאה ג"כ שם הם הקליפות דבוקים, ורובם קדושה ומעט קליפה, אבל בשעת תפלת העמידה שאנחנו מעלים עולם הבריאה אל עולם האצילות, שאנחנו מכוונים במלת ברוך שהם כ"ו ע"ב ק"ל, כי כל זה גימטריא 'ברוך', וצריך להמשיך כל האורות הנ"ל מן היסוד דאבא אל היסוד דזעיר אנפין,

---

ביאורים והערות

יט. כי התחלת הכלים הם מעולם הנקודים שהם עשר ספירות דאצילות, ובעולם העשיה נגמר מלאכת הכלים והוא תכלית החומרים שהוא קצה האחרון, ולכן נתגלו שם בחינת הקליפות לגמרי, ונקרא עולם הקליפות עם היות בתוכה עשר ספירות דעשיה דקדושה, כמ"ש בע"ח סוף שער דרושי אבי"ע ח"ב דף צד ט"א.

כ. בזה"ק פ' משפטים דף קד ע"א.

כמו שכתוב^{כא} בכוונת תהלות לאל עליון ברוך הוא, אז היסוד דזעיר אנפין^{כב} נקרא ברוך, שהוא הקצה האחרון מן הוי"ו קצוות הגוף, הנרמז בכריעה הראשונה ו' לגבי ה', ומן היסוד שהוא סיום הוא"ו זו משם יורד אל ה', ואז נעשית המלכות גם היא ברוך, ונקראת ברוך, על שם שמקבלת שפע במספר ברוך כ"ו ע"ב ק"ל, וזה סמיכת גאולה לתפלה.

תא חזי^{כג} מה בין צלותא לעובדא דקטורת, צלותא אתקינא לה באתר דקרבינין וכו', ואע"פ^{כד} שהקרבנות הם בעולם העשיה עד 'ברוך שאמר', עם כל זה גם בשאר העולמות יש בחינות קרבנות, וזהו **אשה ריח ניהוח לה'**, **אשה** בעשיה, **ריח** ביצירה, **ניהוח** בכריאה, **לה'** באצילות. ואמר וכל אינון קרבנין לאו אינון חשיבין כקטורת, שהרי לא הועיל מלעצור המגפה אלא קטורת לבד.

ואמר ותו מה בין האי להאי, בא ליתן טעם, מה בין תפלה לקטורת, שהתפלה תיקון להעלות העולמות, וזהו שאמר

ביאורים והערות

כא. בפע"ח שער הק"ש פרק כט דף נ' ט"א, עיי"ש מ"ש כי להעלות את המלכות מלמטה צריך להוריד הארות היסוד דאבא ביסוד ז"א, והיסוד ז"א הוא המעלה את המלכות מבריאה לאצילות.

כב. כמ"ש בתיקוני זוהר תיקון יח דף לד ע"ב, ועיין בזוה"ק פ' פקודי דף רסא ע"א, ועיין בספר פרדס להרמ"ק שער כג פ"ב ח"ב דף י' ט"ב.

כג. בזוה"ק פ' ויקהל דף ריט ע"א.

כד. מכאן עד סוף הענין הוא לשון זהר הרקיע סוף פ' ויקהל דף קד ט"ב, ועיין בשער הכונות דרושי תפלת השחר דרוש ג' דף יג ט"ג.

איהי תיקונא לאתתקנא, אבל קטורת עביד יתיר, שמעלה העולמות ג"כ, ועביד יתיר מתיקון. וקשיר קשרין, פירוש כי המלכות בעשיה בעמקי הקליפות והיא בגלות בחינות ד', דזמנין ה' וזמנין ד'.

ועל זה מורה שם **יהודה**, יה"ו הג"ת שלה, ור' בבחי' כשהיא אחור באחור, שיש אחיזה להחיצונים, ואז מראה עצמה דלה שלא ליתן. וכשהיא פנים בפנים שוה אליו, מגעת עד הכתר שלו, ואז היא צורת ה' שהיא י' ספירות כמוהו, ולפי שעיקרה מאחורי זעיר אנפין. ואח"כ נוסף לה ה"ח' שהיא חזרת פנים בפנים, לכן קדם הד' לאות ואו באות ה', וכן במלת יהוד"ה קודם הד' אל הה', וזאת בחינות הד' נופלת בקליפות ומחיה אותם.

וזהו היראה דמלכות דעשיה הנזכר לעיל דף ט"ו^י שהירא ממנה עובד ע"ז, ואין הבחינה זו יכולה לצאת מבין הקליפות^י, עד שיבא זמן הכתוב (ישעיה כה, ח) 'ובלע המות לנצח', שאז מסתלק זה החיות מתוכם וישארו בטלים ומתים, אבל עתה אין אנו יכולים להעלותה, אלא לפי שעה בעת התפלה.

ביאורים והערות

כה. ר"ל הנזכר בספר זהר הרקיע לעיל על הזוה"ק ויקהל דף ריו ע"א.
כו. כי המלכות דעשיה אף שהוא מן הקדושה, אין לו לאדם לירא ממנה מפני שהיא בלועה בעמקי הקליפות דעשיה ושם הרע מרובה, ואם ירא מאותו המלכות ירא מהקליפות ח"ו וזהו היא המלכות שאנו אומרים שכניה בגלות ח"ו, ואין לירא אלא ממלכות דיצירה ולמעלה. עי"ש בזהר הרקיע דף קפט ט"ד על הזוה"ק ויקהל דף ריו ע"א.

והנה, בחינה זו שנפלה, לא נפלה מי"ה של שם אלא מו"ה של השם, ולכן הם י"א סממני הקטורת כמנין ו"ה הנזכר, ולכן היה במשכן יריעות עזים, שהם רומזים לקליפות, שהם חיצוניות, כמו היריעות החיצונים. והיו ה' במחברת הא', וו' במחברת הב'. והם כנגד ו"ה. ולא היו בכל אחד ה' וחצי. וכן ארכן למ"ד ורחבן דל"ת הרי ד"ל, כנגד בחינות הד' המחייה אותם. אבל היריעות הפנימיות היו ה' בכל מחברת כנגד מילוי הה', ארכן כ"ח ורחבן ד' הרי ל"ב, רמז לל"ב רוחא דלגאו.

והנה, כל זמן שאין בחינה זו עולה למעלה, נראה פירוד בקדושה ח"ו, וע"י הקטורת עולה. וזהו שאמר וקשיר קשרין, ואמר בלשון רבים, משום שכשנפלה המלכות נפלה כל בחינות המלכות שבנוקבא^{טו}, שהרי כל מדה ומדה שבה היא כלולה מי', ואף מלכות שבכתר שלה נפלה, וכשעולה כולן עולין, והיא משתלמת עד הכתר. וזהו שאמר וקשיר קשרין ועביד נהירו יתיר מכולא וכו', לעשות להעביר הזוהמא מבחינה הזאת.

ואמר, כולא איתנהיר ואתתקן, פי' כי הנה נודע, שכל הקדושה שרשה למעלה באין סוף, והטומאה שרשה למטה. ובהתבטל הטומאה ממלכות זו שבתוך הקליפות, כל השרשים שלה למעלה נטהרו.

❦ ביאורים והערות ❦

כו. ר"ל כל בחי' המלכיות שבעשר ספירות שבמלכות דהיינו מלכות שבמלכות, וכן מלכות שביסוד שבמלכות, וכן מלכות שבהוד שבמלכות וכו' וכו' עד מלכות שבכתר שבמלכות.

ספר אדם ישר

יז

ולכן אחר מעשה הקטורת אנו אומרים 'הודו' וכו', כי אחר שאמר הקטורת ונתבטל שורש הקליפות, אז אנו מודיעים 'בעמים' שהם עמקי הקליפות 'עלילותיו' (ישעיה יב, ד) לבטלם ג"כ, וזהו שאומרים (תהלים צו, ה) 'כי כל אלהי העמים אלילים'. ולכן נאמר למשה 'קח לך', כלומר להנאתך שהוא בעלה דמטרוניתא. ואמר וקשיר קשרין נהיר נהירו אעבר זוהמא, פ"י כמו שכתבנו שהיא בחינות ד' מן הה', ועל ידי זה מתחבר וא"ו בה'. וכל זה בעשיה בבחינה שבו, וכן עשיה ביצירה, וכן מעולם לעולם עד אין סוף:

[ויאמר]

וְעֲשִׂיתָ אֹתָהּ קְטֹרֶת רֶקַח מַעֲשֵׂה רֶקַח מִמֶּלֶח טָהוֹר
קֹדֶשׁ: וְשַׁחֲקֵת מִמֶּנָּה חֵרֶק וְנִתְתָּה מִמֶּנָּה
לִפְנֵי הָעֵדֻת בְּאֵהָל מוֹעֵד אֲשֶׁר אֲוַעֵד לְךָ שָׁמָּה קֹדֶשׁ
קֹדְשִׁים תִּהְיֶה לָכֶם:

וְהַקְטִיר עָלָיו אֶהְרֹן קְטֹרֶת סַמִּים בְּבִקְרָב בְּבִקְרָב
בְּהִיטְבוֹ אֶת הַנִּרְתָּ יִקְטִירָנָה: וּבְהִעֲלֹת
אֶהְרֹן אֶת הַנִּרְתָּ בֵּין הָעַרְבִים יִקְטִירָנָה קְטֹרֶת תָּמִיד
לִפְנֵי יְהוָה לְדֹרֹתֵיכֶם:

ויבויז^כ אח"כ בשם מה"ש היוצא מר"ת מעלי שומרי החומות
(שה"ש ה, ז), נקוד כמו שהוא נקוד בפסוק, ומספרו רבוע

ביאורים והערות

כח. מכאן עד לסלק המות מכל חולה, הוא לשון שער היחודים ענף ד' פרק י"ג דף י"ח
טור א' ב', עם כמה שינויים.

ע"ב. יוד, יוד הי, יוד הי ויו, יוד הי ויו הי. וקס"א, אלף הי יוד הי. ואח"כ יכוין אותו מלא, **יָמִים הָאֵלֶּיךָ** ויהי"א תהיה מלאה אלפין, והפשוט נקוד כאמור, והמלוי נקוד, המ"ם סתומה פתח, והיוד"ד דמלוי השין בצירי, ומספרו עולה **מות**. ונמתק בנקודו שעולה ע"ב, שימשיך לו אלף מתיקון **ואמת** שבפני אריך אנפין, שמהפכו ממות לאמת^{כט}, וזה טוב לסלק המות מכל חולה.

והענין, שצריך ליזהר בזמן המגפה ב"מ ממדות רעות בתכלית השמירה, מכעס וגאווה וקנאה ושנאה ותחרות ונקימה ונטירה, והגדול שבכלם ממרה שחורה ועצבות, שהוא עצמו סם המות, פסולת של מלכין דמיתו, שמהם כל המדות רעות פסולת הברורין, ופסולת הפסולת הוא מרה שחורה ועצבות סם המות ממש הממית בזמן המגפה, ושורש הטוב של זין מלכים הוא **משה** שם מ"ם ה"א שי"ן, שעדיין עלה מות בחלונו מסוד עץ הדעת.

וצריך להשפיל עצמו אין ממש בשמחה ובלב טוב, בלי שום תקוה לקבלת שכר, וע"י המשכות אין ממש בלב אמת, אמת בלב שמח, בלב אחד בלב אהבות ישראל, ושמחה ששומח

ביאורים והערות

כט. גם במשנת חסידים מסכת תיקון המגפה פ"ב אות ח' דף ק"ה כתב גירסא זו, אבל קשה להבינו כי ניקוד מות הוא מ"ו ולא ע"ב, גם תיבות כשימשיך לו אלף וכו' לכאורה אין להם הבנה, אבל בשער היחודים הגירסא מתוקנת זו"ל: וניקודו גימטריא מ"ו מילוי ע"ב ותכוין להמשיך אל"ף מתיקון באמת (צ"ל ואמת) שבפני דא"א להופכו ממות לאמת עכ"ל, פ"י כי ניקוד מות הוא קמ"ץ וסגו"ל שהם מ"ו, כי הקמ"ץ הוא צורת י"ו, והסגו"ל הוא צורת ג' יודין וביחד הם מ"ו, ועיין בע"ח שער דרושי נקודות פ"א דף לד ט"ג.

ספר אדם ישר

ט

עצמו שזכה להיות שמו יהודי ישראל, ואינו מצפה לשום דבר, אזי נמשך דעת עליון דעת דמשה, סוד אלף אלופו של עולם, אשכון את דכא, ונעשה ואמת, בסוד משה עבד יהוה שמספרו ואמת ונעשה ממות ואמת, ונהפכו כל זי"ן מדות ממות לחיים עלינו ועל כל ישראל סם חיים, אין ממש, ושמחה בלב טוב, ונעשה מנגף גפן.

וגם צריך ליזהר, לומר מאה ברכות שתיקן דוד המלך לבטל המגפה, ולומר כל ברכה בכוונה ובשמחה ובלב טוב. ויכוין להעלות הברורים מארור לברוך, ממות לחיים, ונשאר הקליפות מתים, ואין בהם כח להרע.

והסימן, בזמן המגפה, מלת ברוך ככד על המבטא, כי ברוך הוא חיים ממש. ויתפלל ויברך להשם בשמחה ובלב טוב, ויכוין יוד הי ואו הי ודיאוי, ושם אדני מאה אדנים, יכוין שם יוי נדי, ובזה מעלה הנצוצין שבקליפה, בסוד ממות לחיים.

ואח"כ יאמר

וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְכָל זַקְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים מְשַׁכְּנו
וְקַחוּ לָכֶם צֹאן לְמִשְׁפַּחְתֵּיכֶם וְשַׁחֲטוּ הַפֶּסַח:
וְלָקַחְתֶּם אֲגַדַּת אֵזוֹב וּמְנַלְתֶּם בָּדָם אֲשֶׁר בְּסֶפֶר
וְהַגַּעְתֶּם אֶל הַמִּשְׁקֹף וְאֶל שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת מִן הַדָּם אֲשֶׁר
בְּסֶפֶר וְאַתֶּם לֹא תֵצְאוּ אִישׁ מִפֶּתַח בֵּיתוֹ עַד בֹּקֶר:

ביאורים והערות

ל. כ"כ בשער היחודים שם דף יח ט"ב וכ"ה במשנת חסידים שם פ"ב אות יג דף ק"ה.

וְעָבַר יְהוָה לְנִגְף אֶת מְצָרִים וְרָאָה אֶת הַדָּם עַל
הַמְשָׁקוּף וְעַל שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת וּפָסַח יְהוָה עַל הַפֶּתַח וְלֹא
יָתַן הַמְשָׁחִית לָבֹא אֶל בְּתִיכֶם לְנִגְף: וּשְׁמַרְתֶּם אֶת
הַדָּבָר הַזֶּה לְחֹק לָךְ וּלְבְנֵיךָ עַד עוֹלָם: וְהָיָה כִּי תִבְאוּ
אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר יִתֵּן יְהוָה לָכֶם בְּאֲשֶׁר דִּבֶּר וּשְׁמַרְתֶּם
אֶת הָעֲבָדָה הַזֹּאת: וְהָיָה כִּי יֹאמְרוּ אֵלֵיכֶם בְּנֵיכֶם מַה
הָעֲבָדָה הַזֹּאת לָכֶם: וְאָמַרְתֶּם זָבַח פֶּסַח הוּא לַיהוָה
אֲשֶׁר פָּסַח עַל בְּתֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמְצָרִים בְּנִגְפוֹ אֶת
מְצָרִים וְאֶת בְּתֵינֵנוּ הִצִּיל וַיִּקַּד הָעָם וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ:

גם לא יאמר

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֶהֱרֹן קַח אֶת הַמַּחְתָּה וְתֵן עֲלֶיהָ
אֵשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ וְשִׂים קַמְרֹת וְהוֹלֵךְ מִהֲרָה
אֶל הָעֵדָה וּכְפַר עֲלֵיהֶם כִּי יֵצֵא הַקֶּצֶף מִלִּפְנֵי יְהוָה
הַחַל הַנִּגְף: וַיִּקַּח אֶהֱרֹן בְּאֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה וַיֵּרֶץ אֶל תוֹךְ
הַקָּהָל וְהִנֵּה הַחַל הַנִּגְף בָּעָם וַיִּתֵּן אֶת הַקַּמְרֹת וַיִּכְפַּר
עַל הָעָם: וַיַּעֲמֹד בֵּין הַמַּתִּים וּבֵין הַחַיִּים וַתַּעֲצֹר
הַמִּגֶּפֶת: וַיְהִיו הַמַּתִּים כַּמִּגֶּפֶת אֲרַבְעָה עָשָׂר אֶלֶף

וּשְׁבַע מְאוֹת מְלֶכֶד הַמְּתִים עַל דְּבַר קַרְחָה: וַיֵּשֶׁב אֶהֱרֹן
 אֶל מֹשֶׁה אֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וְהַמִּגְפָּה נִעְצְרָה:

גם תאמר פסוק

וַיַּעֲמֵד פִּינְחָס וַיַּפְלֵל וַתֵּעָצֵר הַמִּגְפָּה:

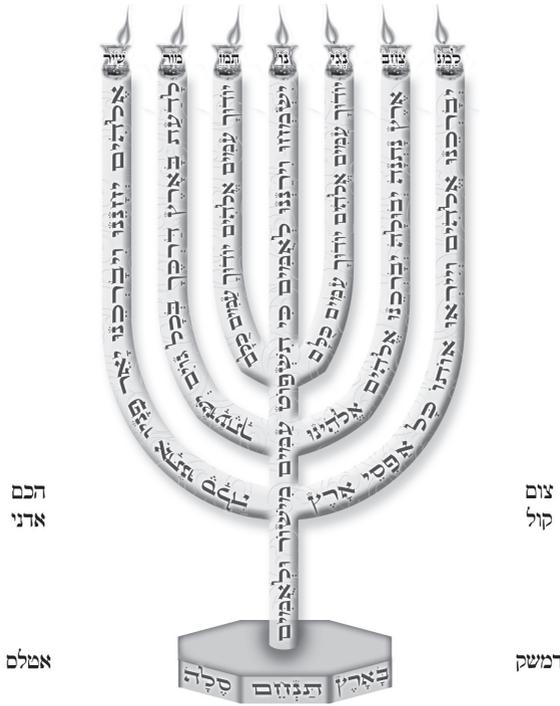
ויכוין לב בציור זה:

וי	פה	וו	והה
יה	יו	יה	תימ
עו	נה	פי	עהג
מה	חי	לה	צופ
די	סה	לו	רהה

ביאורים והערות

לב. ציור זה הוא היוצא מפסוק ויעמד פנחס ויפלל וגו', ובכל תיבה מצורף שם הוי"ה. וצ"ע למה כתב שיכוין בציור זה, כי בשער היחודים לא כתב שיכוין אלא לכותבו בתורת קמיע, וכן הוא במשנת חסידים שם פ"א אות ב'.

ואח"כ יאמר למנצח זה בצורת המנורה

הכס
ארני

צום
קול

אטלם

דמשק

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד

ובל זה יאמר אחר כל שלש תפילות דשחרית מנחה וערבית, מזמור אלהים יחננו, שבו שבעה פסוקים ומ"ט תיבות, ויכוין שראשי תיבות שלש פסוקים הראשונים הוא **אל**, וסופי תיבות **הב"מ**, שמספרו **אדנ"י**. וראשי תיבות וסופי תיבות של

ספר אדם ישר

כג

פסוק רביעי הוא אותיות י"ה. וראשי תיבות שלש פסוקים אחרונים י"א, שהוא מספר אהיה. וסופי תיבות מו"ן כמספר קול, הרי כל השמות מספר קו"ל י"ה אהי"ה אדנ"י. וראשי תיבות כל השבעה פסוקים יחד הם אל"י ייא"י שמספרו שם ע"ב.

וכל אותיות המזמור הם רי"ו, כנגד רי"ו דשם ע"ב. וע"ב ורי"ו מספרם רפ"ח ניצוצות, שירדו במאנין תבירין, שמהם באים הקליפות והעונש. ולפיכך יכוין בארבע ע"ב הידועים שמספרם רפ"ח לתקן אותם, ועוד יכוין כי קו"ל י"ה אהי"ה אדני עם הכולל מספרם רח"ל:

ואחר כך יאמר זה הפסוק:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרָאֵל אֲבִיָּהֶם אִם בֵּן אִפּוֹא זֹאת עֲשׂוּ
קָחוּ מִזְמֶרֶת הָאָרֶץ בְּבָלִיכֶם וְהוֹרִידוּ לְאִישׁ
מִנְחָה מְעַט צְרִי וּמְעַט דְּבֶשׂ נִכְאֹת וְלֹט בְּטָנִים וּשְׂקָדִים:

ולכוין ^{לג} בשם היוצא מזה צדנלכש^{לד}, והנה תכוין באותיות הקודמות שהם פגמכאר, ואח"כ באותיות המאוחרות קהסמנת. גם תכוין בשם קדוש רוטא היוצא מפסוק, ר' דצ'ר', ו' דו'מעט דבש, ט' דלוט', א' של נכא'ת. גם תכוין בשם נעורירו"ן, נ' היוצא מאם כן, ע' מזאת ע'שו, ו' דוקחו', ר'

ביאורים והערות

לג. מכאן עד נ' של מנחה הוא לשון שער היחודים שם דף יח ט"ג עם כמה שינויים, ועיין במשנת חסידים שם פ"ג.

לד. ר"ת צ'רי ד'בש נ'כאת ל'וט ב'טנים ש'קדים.

מזמור'ת, י' של בכלי'כם, ר' דהאר'ץ, ו' דוהו'רידו, נ' של מנ'חה.
 גם תכוין בשם קר"ע שט"ן, ל"ה ק' יוצא מק'חו, ר' מזמור'ת הארץ,
 ע' דמע'ט, ש' מדבש', ט' דלומ', נ' דבטנ'ים.

והנה יכוין מאוד באמירות פסוק זה, כי יש בו סודות נוראות. כי
 ענין המנחה ששלח יעקב ליוסף למצרים, כי כבר הבין
 שהוא יוסף הוא עצמו מנחה חדשה ליהוה, הניקרב בשבועות אחר
 ימי הפסח, וזי"ן שבועות עומר לברר זי"ן אדם מלכין קדמאין
 דמיתו להחיותם, אשר זה היה עיקר יציאת מצרים לברר הון עתק
 רכוש גדול קריין דאדם הראשון.

ושורש המגפה, בא מחטא קרי לבטלה, והשומר בריתו ינצל
 מזה, על כן מאוד לעשות תשובה ותקונים על זה
 בשמחה, שמירות שבת קודש, ולהרבות צדקה והכנסת כלה
 וגמילות חסד. כי כל מלכין קדמאין היו מפגם זה שיצאו בלתי
 תיקון כנודע. והפוגם בריתו, מחדש שבירות הכלים, וגורם מיתה
 ומגפה, על כן להרבות במצות הנזכרין בשמחה רבה ובלב טוב
 ובמסירות נפש.

ובהברח כשנתברר ברורי נצוצין, אינם נגמרים להתברר עד
 שיהיה בגמר הבירור מגפה כמו שהיה במצרים, אלא
 שהפכו הקב"ה ברוב רחמי' על המצרים לנגף את מצרים, להמית
 הקליפות והרע, כשנסתלק מהם השפע מתים ברעב. וכן להיפך, כי

יהיב רחמנא שובע לחיים יהיב (תענית ח:). ועיקר להמשיך שבע על הקדושה וברכה ושפע, ואז מתים הקליפות והרע.

ואחר ימי הפסח והעומר בגמור הבירור, שלא יהיה מגפה חלילה, ואנחנו מקריבין מנחה חדשה ליהוה, זי"ן פעמים חיים במספר השוה, שעולין זי"ן מלכים דמיתו, ממות לזי"ן פעמים חיים. והוא עצמו מנחה ששלח יעקב ליוסף שם נורא **צדנלבש**, ממונה לשמור מן המגפה, שהוא [ראשי תיבות] **צרי דבש נכאת לט במנים שקדים**. השם **צדנלב"ש** כמספר **מנחה חדשה ליהוה** הניקרב בשבועות בגמר הבירור, לשמור אותנו מן המגפה להמשיך זי"ן פעמים חיים במספר השוה, והיה בא לחם חמץ מספר רי"ו הנודע, לשרוף החמץ ולהכניעו שלא יגרום מיתה, כי הוא מסיטרא דמותא. ובהקרב על המזבח באכילות כהנים עם הכבשים, נימתק ועולה עד שורש הבירור הטוב דעת עליון דעתיקא, ונהפך ממות לחיים.

והש"י ברוב רחמיו, אחר הבירור של מצרים וימי העומר, נתן להם התורה של עץ החיים. ויצאו נשמתם בקבלת התורה, והתורה החיה אותם, ¹⁰ וכשאמרו 'קרב את ושמע' ובאו וירדו לסיטרא דנוקבא, לא נשמרו מן המגפה בסוף, שנאמר (שמות לב, לה) 'ויגף יהוה את העם על אשר עשו את העגל'. ולכן יזהר מאוד לדבק נפשו בעת המגפה בסודות התורה בזוהר ובתקונים ובגמרא, שהוא עץ החיים ממש חיים על כל ישראל.

ו**אתה** תכוין על סוד **צרי דבש נכאת לט בטנים שקדים**,
 שמספרם במספר השוה עם שם **אנקתם פסתם**
פספסים דיוניסם שם היוצא מברכת כהנים ל^י, הממשיך שובע
 ושפע קודש וברכה אף בגלות מן השכינה והקדושה אל ישראל עם
 הקודש, וכי יהיב רחמנא שובעא לחיים קיהיב.

וכל זה שלח יעקב אל יוסף, להצילו מן הברורים רעים, להמשיך
 עליו השכינה ע"י שם **צדנלב"ש** שמספרו **שכינה יהוה**
אדני, והוא המושכת זי"ן פעם חיים על בני ישראל, ולכן בכל זמן
 המגפה בר מינן, אל יליזו מעיניך שם **צדנלבש** המושך חיים.

ו**אתה** כוין לבך אל השמות היוצאין מפסוק זה של ישראל
 אביהם' שם **צדנלבש**, וחלופו **קהסמנת פנמכאר**
רומא נעורירון, שהם עולים במספר השוה **כי תשא את**
ראש בני ישראל. ולכן נאמר **ולא יהיה בהם נגף**, כי שמות
 אלו מבריחין מזיקין קליפות והורג אותם, וכן בכל יום נבררין
 ברורין חדשים.

ובדי שלא יוזק במגפה, אנו קורין בכל יום שני פעמים **שמע**
ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד, מספר השוה של

❦ ביאורים והערות ❦

לז. אנקת"ם יוצא מתיבת יברכך על זה האופן, י' הוא א' באי"ק בכ"ר, ב' הוא ט' באח"ס
 בט"ע, ותחת ט' נ' באתב"ש, ר' הוא ק' באבג"ד, כ' הוא ת' באלב"ם, ק' הוא ת'
 באלב"ם, ותחת ת' מ' באי"ק. וכן עד"ז פסת"ם יוצא מהשם הוי"ה, ופספסי"ם יוצא
 מתיבת וישמרך, די"ו יוצא מתיבת יאר, נסי"ם יוצא משם הוי"ה, כמ"ש בפירוט בספר
 פרדס להרמ"ק שער פרטי השמות פרק י"ד דף ק"ג טור ב' ג'.

שמות צדנלבש קהסמנת פנמכאר רומא נעורירון, המבדיל ומפריש מזיקין וממית אותם כנודע מגמרא וממרן האר"י. וחז"ל תיקנו לומר שני פעמים שמע בבוקר ושני פעמים שמע בערב, להבריא המזיקין בבוקר ובערב, ולהמית אותם שלא יזיקו, וכל זה מתוקף הגלות תיקנו שיהיו נשלמים השמות בבוקר ובערב, להמשיך חיים עלינו ועל כל ישראל אמן.

ובעת בעקבות משיחא סוף הבירור, מתגבר המגפה בר מינן, על כן יזהר להיות בשמחה ובלב שמח במדות טובות ואהבת ריעים ואהבת ישראל, 'סעדני ואושע' (תהלים קיט, קיז) בסעודת מצוה של ריעים, לדבר דברי תורה ויראה ובדביקות התורה, או אל חכם וצדיק. וימשיך חיים על עצמו ועל ישראל בקריאות 'שמע ישראל יהוה יהוה אלהינו יהוה אחד'. ובזה יתהפך המגפה להמית הקליפות והרע, וחיים על ישראל אמן.

ויכוין בשם 'יוד הה וו הה' בכל השמות שמזכיר, שהוא שורש בירור הטוב והחיים, ויכוין ' פעם יוד, ה' פעם הה, ו' פעם וו, ה' פעם הה, מספרו **שבע**, להמשיך שבע רצון וחיים.

אח"כ ^{לח} יאמר פסוק (תהלים קט, ו) 'הפקד עליו רשע', ויכוין שבו שבע תיבות כנגד שבע ספירות מכתו ועד נצח, וינקד התיבות בניקוד הספירות, כיצד. תיבה ראשונה כלה קמץ שהיא

❦ ביאורים והערות ❦

לח. מכאן עד אה"ה יה"ו ושבע מרגלאן, הוא לשון שער היחודים שם דף י"ח ט"ב, בכמה שינויים.

ניקוד הכתר, שניה פתח, וכסדר הזה מנקד והולך. ואח"כ יהפכנו מסופו לראשו ממש, כיצד. בתחילה 'ונימי', והוא תיבת 'ימינו' אחרונה מהופכת, וינקדנה קמץ. ואח"כ 'לע' והיא תיבת 'על' שקודם ימינו מהופכת, וינקדנה פתח, וכסדר הזה מהפך ומנקד הכל, עד כלותו בתיבת הפקד מהופכת, שיהיה 'דפקה' כולה חירק.

כתר חכמה בינה חסד גבורה ת"ת נצח.

הַפְּקֵד עָלֵינוּ רִשְׁעֵי וְשָׁמְנוּ יַעֲמֵד עַל יְמִינוּ.

כתר חכמה בינה חסד גבורה ת"ת נצח.

וְנִימְנוּ לַע דְּמַעֵי נְטָשׁוּ עֵשֶׂר וְיִלְעַ דְּקַפָּה.

ואח"כ יכוין הששה שמות ראשונות דע"ב וְהֵן יְלִי סִימָּה עֲלֵם מַהֲשֵׁ לְלָהּ. וינקד השני ווין של 'והו' בפתח, וההי צירי. והשני יודין של 'ילי' בחולם, והלמד פתח. והסמך של 'סיט' פתח, והיוד חולם, והטית צירי. והעין והלמד של 'עלם' קמץ, והמ"ם צירי. והמם וההי של 'מהש' צירי, והשין חירק. והשני למדן של 'ללה' קמץ, וההא צירי.

ונקודות אלו הם נקוד, מוצא האותיות והשמות, מספרן מנין צרות, להמתיק צרות ישראל, בסוד שלשה פעם יוד הי ויו הי, יוד הי ואו הי, יוד הא ואו הא, יוד הה וו הה. ואחורי השמות הידועין ע"ב קפ"ד קס"ו ק"ל קד"ם, הכל כנודע.

ואח"כ יאמר שבעה פעמים ויהי נועם, כנגד שבעה אותיות דאהי"ה יה"ו, ושבע מרגלאן. ויכוין ויהי נועם אימא

ספר אדם ישר

כט

שבאצילות^{לט} על בריאה, לצורך זווג ה' אלהינו אבא ואימא שהם עלינו, ויכוין עתה להמשיך מהבריאה או מתוספת שבת אשר שם, ובא מעצמו עלינו אל היצירה, ומהיצירה ימשיכנו לעשיה באמרו ומעשה ידינו, והיא התוספת שהרווחנו במעשה ידינו הטובים, ויהיה בוננה עלינו במה שנעלה העשיה, שעתה קבלה הארה מהיצירה לבריאה, ואז אף מה שהפסדנו ממה שהרווחנו במעשה ידינו בוננהו, בתוספת הארה שיתן הבריאה לעשיה, כי היא צריכה לכך להיות בעשיה מדור הקליפות, ויהי זה סיוע לזווג זעיר אנפין ונוקבא, לפי שיתמתקו ה' גבורות מנצפ"ך אשר שם, שמספרם חמשה פעמים^מ נ"ו, שהם בסוף חמשה תיבות דפסוק זה, הם 'אלהינו' ושני פעמים 'עלינו' ושני פעמים 'ידינו'.

ביצד. ויהי מספרו א"ל, ובו אותיות יהו"ה, ועוד יוד אחת עם נעם, מספרם אהיה דיודי"ן עם עשר אותיותיו. ולפי שכבר עבר השבת, אינו מאיר ממנו אלא סוד שלש יודין ואלף שבו, שעולים 'אל'. וימשיכנו אל שבע שמות מרגלאן הידועין, היוצאים מאהיה יה"ו שבבריאה, והם סוד תוספת שבת. ושני 'אל' אלו ממתקים הה' גבורות. הויה מספרו מלוי ב"ן, אלהינו מספרו

ביאורים והערות

לט. עד אלו נשארים בעשיה, הוא לשון המשנת חסידים מסכת שחרית ערבית פ"א דף נג. ומבואר באריכות בפע"ח שער השבת פרק כד דף קד. ובשער הכוונות ענין

ויהי נועם דף ס' ס"א.

מ. כי כל הגבורות הם ה' אותיות מנצפ"ך, ולכן אם תחלקם לה' חלקים יהיה כל חלק נ"ו, כי ה' פעמים נ"ו גימטריא פ"ר כמנין מנצפ"ך, ולכן בכל מקום שתמצא נ"ו הוא דין, כמ"ש בשער הכוונות ענין ר"ה דרוש ו' דף צ"ה ט"ב, וכ"ה בפע"ח שער ר"ה פרק ג' דף קל"ו ט"ב. וכתב ע"ז ברמזי ישראל להמגיד מקונויץ זי"ע דף י"ד ט"ג וז"ל, כי כל נ"ו מגביל, שהוא שלנו.

ק"ב, כמספר מלוי מ"ה ס"ג ע"ב. וכל זה ימשיך מבריאה ליצירה הנקראת **עלינו** שמספרו רבוע ס"ג, שאף הוא נמשך שם, **ומעשה** מספרו **אל** בא"ת ב"ש שהוא ת"ך, והוא מספר עשר פעמים מ"ב דמ"ה, שבעשר ספירות דיצירה, המאירים בעשיה ומעלים אותה. **ידינו** מספרו י"ה אדנ"י, שהם מוחי העשיה, **בוננה** מספרו רבוע אדני שבכתר דעשיה שבה, סוד הה של שם.

וראשי תיבות ידינו כ'וננה מספרם למ"ד, כי שלשים פעמים י"ד אותיות יש בעשר שמות דמ"ב דמ"ה שהמשכנו לה מהיצירה. **עלינו** מספרו רבוע ס"ג היוצא משלש אהיה, שמספרם ס"ג. והם רמוזים בשלש אלפין דשם מ"ה שהמשכנו לה מהיצירה, **ומעשה** היא העשיה, שאנו ממשיכים לה במקום אחיזת עשו שבה, והוא רבוע ע"ב עם עשר אותיותו שבאצילות. ושני אלהים שבזי"ן של עולם הכסא שהוא הבריאה^{כ"ה} עם עשר אותיותיהם, הרי מספר 'עש"ו', מאותיות 'ומעשה'. 'ומה' שבמעשה, הוא שם מ"ה ששרשו ביצירה.

ובל זה אנו ממשיכים לידנ"ו שהם מוחי העשיה כאמור. **בוננה"ו** היא מ"ב דע"ב דאצילות, ומ"ב דס"ג מבריאה, ומ"ב דמ"ה מיצירה, ששלשת המ"ב מספרם כונ"ן, שאנו ממשיכים לה"י שהיא העשיה. ובזה עולים לבריאה, שהיא על הוא"ו שביצירה, ורושם אורות אלו נשארים בעשיה:

ביאורים והערות

מא. עיין בתיקוני זהר תיקון ו' דף כ"ג ע"א, ובזוה"ק פ' בא דף מ"ג ע"א, ובע"ח שער כסא הכבוד פ"ה דף ק"ד שם מבואר הענין באריכות.

ספר אדם ישר

לא

ויאמר ז' פעמים

ויהי נעם יהוה אלהינו עלינו ומעשה ידינו פוננה
עלינו ומעשה ידינו פוננהו:

ויהי נעם יהוה אלהינו עלינו ומעשה ידינו פוננה
עלינו ומעשה ידינו פוננהו:

ויהי נעם יהוה אלהינו עלינו ומעשה ידינו פוננה
עלינו ומעשה ידינו פוננהו:

ויהי נעם יהוה אלהינו עלינו ומעשה ידינו פוננה
עלינו ומעשה ידינו פוננהו:

ויהי נעם יהוה אלהינו עלינו ומעשה ידינו פוננה
עלינו ומעשה ידינו פוננהו:

ויהי נעם יהוה אלהינו עלינו ומעשה ידינו פוננה
עלינו ומעשה ידינו פוננהו:

ויהי נעם יהוה אלהינו עלינו ומעשה ידינו פוננה
עלינו ומעשה ידינו פוננהו:

ואח"כ יאמר כל המזמור^{כב} של יושב בסתר, ויכוין בסופי תיבות
אליך לא יגש שהוא שכ"א, ועם שלש אותיות והכולל שכ"ה,
להעלות הש"ך ניצוצות על ידי שם יג"ל, היוצא מאותיות הסמוכות

ביאורים והערות

מב. מכאן עד ויגמור כל המזמור, הוא לשון שער היחודים שם דף יח ט"ד, עם כמה שינויים.

לסופי תיבות האמור, והוא חצי יג"ל פז"ק^{מג}, ויכוין ביוה"ך שהוא ס"ת כי מלאכיו יצוה לך, וכל"ך שהוא ס"ת לשמרך בכל דרכיך, ובאמרו 'על כפים ישאונך' ישא את עצמו ויתנוענע, ובפרט אם הולך בדרך. ויגמור כל המזמור:

יֵשֶׁב בְּסֵתֶר עֲלִיּוֹן בְּצֵל שְׁדֵי יְתְלוֹנָן: אָמַר לַיהוָה מַחְסֵי
וּמְצוֹדֹתַי אֱלֹהֵי אֲבֹתַי בּוֹ: כִּי הוּא יִצִּילֵךְ מִפֶּחַח
יְקוֹשׁ מְדַבֵּר הַזֹּאת: בְּאֲבֹרְתוֹ יִסֹּךְ לָךְ וְתַחַת בְּנַפְיוֹ
תַחֲסֶה צִנְה וְסַחֲרָה אָמְתוֹ: לֹא תִירָא מִפֶּחַח לְלִילָה מִחֵץ
יַעֲוֶף יוֹמָם: מְדַבֵּר בְּאֵפֶל יַהֲלֵךְ מִקְטָב יִשׁוּד צְהָרִים:
יִפֹּל מִצִּדֵּךְ אֶלֶף וּרְבֵבָה מִיַּמִּינֶךָ אֵלֶיךָ לֹא יִנָּשׂ: רַק
בְּעֵינֶיךָ תִּבְיֹט וְשִׁלְמַת רִשְׁעִים תִּרְאֶה: כִּי אַתָּה יְהוָה
מַחְסֵי עֲלִיּוֹן שִׁמְתָּ מְעוֹנֶךָ: לֹא תֵאָנֶה אֵלֶיךָ רָעָה וְנִנְעַע
לֹא יִקְרַב בְּאֵחֶלְךָ: כִּי מִלְּאֲכִיו יִצְוֶה לָךְ לְשִׁמְרֶךָ בְּכָל
דְּרָכֶיךָ: עַל כַּפַּיִם יִשְׁאוּנֶךָ שֵׁן תִּגַּף בְּאֶבֶן רִגְלֶךָ: עַל
שַׁחַל וּפְתָן תִּדְרוֹךְ תִּרְמֹם כְּפִיר וְתַנִּין: כִּי בִי חָשַׁק
וְאֶפְלַטְהוּ אֲשַׁנְּבְּהוּ כִּי יִדַע שְׁמִי: יִקְרָאֵנִי וְאֶעֱנֶהוּ עִמּוֹ
אֲנֹכִי כְּצָרָה אֲחַלְצֶהוּ וְאֲכַבְּדֶהוּ: אַרְךָ יָמִים אֲשַׁבְּעֶהוּ
וְאִרְאֶהוּ בִישׁוּעָתִי:

ועתה נבארם בכרייתא. ואלו הן הצרי והצפורן וכו'. הצרי כת"ר, והציפורן יסוד, והחלבנה מלכות, והלבונה אור מקיף. ואנו צריכין^{יד} לקשר החלבנה שהוא המלכות, עם הלבונה שהוא אור מקיף, כדי שיאיר בה. אמנם היסוד שהוא התחתון מהשאר, אבל הוא עליון יותר מן המלכות, די לו כשיאיר בו כת"ר העליון. ולכן אנו מחברים הד' אלו ב' ב' על דרך הנ"ל. מור זה אברהם^{יג} כמ"ש (שה"ש ד, ו) 'אלך לי אל הר המור', וקציעה גבורה. ושכולת נרד תפארת, כי הוא קו האמצעי ויוצאין ממנו ענפים וזרועות ורגלים ונעשין כעין השכולת. וברכום נצח, כי גם הוא מריח מעט, כי הוא קו ימין, אבל אינו מריח כל כך כמו המור שהוא החסד. קושט חכמה, קלופה בינה, קנמון הוד.

אמנם, היותם י"א סמנים, נתבאר בענין הקדיש של קודם הודו^{יז} ועיין שם. ונתבאר שם הענין, כי הם נמשכים ממה שנשאר מברורי ז' מלכים שמתו בארץ אדום, שהוא ז' תחתונות [חסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד מלכות] ועוד ד' אחוריים של חכמה ובינה וישראל סבא ותבונה, יסודם הוא ב' אותיות ו"ה אחרונות שבשם הויה, שהם גימטריא י"א.

❦ ביאורים והערות ❦

מד. מכאן עד ג' נה"י דאמא שהם לבושים, הוא לשון פע"ח שער עולם העשיה פ"ד דף כט ט"ב, עם כמה שינויים.

מה. שיר השירים רבה פרשה ד' אות ו'. ועיין ברעיא מהימנא פ' ויקרא דף ג' ע"ב וז"ל: ראיתי מורי דא חסד דרגא דאברהם, דאתמר עליה אלך לי אל הר המור.

מו. בפע"ח שער הקדישים פ"ד דף ל"ג ט"ג.

וכבר ידעת, כי ב' אותיות אלו, הם סוד זעיר אנפין ונוקביא, שהם סוד ז' תחתונות, אמנם ד' אחוריים הנ"ל שירדו למטה במקום זו"ן, הם י"א כמנין ו"ה, כי כל זה בכלל זו"ן הוא, ולכך תמצא כי לעולם אין הפגם עולה רק כנגד זו"ן, ולא באבא ואמא. וזהו ענין הקליפה הנקרא 'תולע', כנ"ל בפסוק 'עולת תמיד' וכו' ע"ש.

כי הנה אלו הם י"א קליפות של י"א סמני הקטורת, והם עשתי עשר יריעות עזים, והם י"א ארורים שבפרשת כי תבא,

והנה, כל אחד מהי"א נקרא 'אדם' בבחינות ארץ אדום, וי"א פעם אדם גימטריא תצ"ה, ועם י"א כוללים גימטריא **תולע**. וזהו סוד (איכה ג, לו) '**לעות** אדם בריבו אדנ"י לא ראה'. ע"י אחד עשר אדם אלו, שהם גימטריא '**לעות**', משם נמשך עוות הדין לאדם.

והנה כל זה הוא בקליפות, ולכן הקדושה הנקרא 'אדנ"י לא ראה', כי אינם במקום הקדושה הנקרא אדנ"י. וזהו אומר, 'אי אלהימו' (דברים לב, לד), כי תחלק מלת אלהימו לשנים, אלהי מ"ו, וכל אחד עולה גימטריא 'אדם' עם הכולל שלו, והם י"א אדם כמנין א"י, וזהו **א"י אלהימו**. וזהו **ג"כ ענין תביאמו ותטעמו** (שמות טו, יז) פירוש **תביא** לאותו מ"ו, ו**תטע** לאותו מ"ו, ותזככם בסוד י"א סמני הקטרת, ותביאם ותטעם **בהר נחלתך** שהוא הקדושה, וגם בתיבת תביאמו יש מלת א"י מ"ו, שהם י"א אדם הנ"ל, וגם הם עולין גימטריא '**שור**', וזהו שארז"ל (ברכות לג:): ענין שור שחור בימי ניסן וכו'.

ספר אדם ישר

לה

והנה כל אלו החיצונים, אחיזתם ויניקתם ממוחין דקטנות, שהם שמות דאלהים, כמו שנתבאר בענין הקדיש, ולטעם זה היה שס"ח מנין הקטורת^{מז}.

והענין כמו שביארנו בדרוש תפילין, כחובענין השינין של תפילין, שהם בחינות המוחין דקטנות דשם אלהים, אשר במילוי יודין בגימטריא ש'. ושין במלוי הוא גימטריא ש"ס, ואם ימנה עמהם הזי"ן רישין שיש בב' שינין, אחד מד' רישין ואחד מג', הרי שס"ח עם הכולל כנזכר שם. כי הזי"ן ראשים, הם כללות ד' מוחין וג' לבושיהם שהם נצח הוד יסוד.

ובזה תבין למה הקליפות נקראים אלהים אחרים, מפני שיונקים מהמוחין דקטנות הנקרא אלהים, והם נקראים אלהים אחרים. גם זי"ן ראשין בב' שינין הם ד' מוחין דגדלות, והם ד' וג' לבושיהם דנה"י דנצח הוד יסוד הרי ז', ועם אלהים במילוי העולה שי"ן כנ"ל הם שס"ה. ולכן תמצא כי העיקר הם שס"ח כמנין ימות החמה שהם המוחין דקטנות, הם שי"ן וד' מוחין דגדלות, הם שס"ח עם הכולל, אבל הג' יתירים, הם כנגד ג' נה"י [נצח הוד יסוד] דאמא שהם לבושים.

ואח"כ יאמר הקרבנות מט כסדר כל יום.

אתה הוא יהוה אלהינו שהקטירו אבותינו לפניך
את קמרת הפנים בזמן שפית המקדש היה
קיים. כאשר צוית אותם על יד משה נביאך בכתוב
בתורתך: ויאמר יהוה אל משה קח לך סמים נטף
ושחלת וחלבנה סמים ולבנה זכה בד בבר יהיה:
ועשית אתה קמרת רכח מעשה רוקח ממלח טהור
קדש: ושחקת ממנה הדרק ונתתה ממנה לפני העדת
באהל מועד אשר אועד לך שמה קדש קדשים תהיה
לכם: ונאמר והקטיר עליו אהרן קמרת סמים בכקר
בכקר בהיטיבו את הנרות יקטירנה: ובהעלת אהרן
את הנרות בין הערבים יקטירנה קמרת תמיד לפני
יהוה לדרתיכם:

תנו רבנן פטום הקמרת ביצר. שלש מאות וששים
ושמונה מנים היו בה. שלש מאות וששים
וחמשה במנין ימות החמה. מנה לכל יום. פרם
בשחרית ופרם בין הערבים. ושלשה מנים יתרים

ביאורים והערות

מט. לכאורה הוא ט"ס, ובמקום הקרבנות צ"ל הקטרת. ועיין בשער היחודים שם דף
יח ט"ב וז"ל: ואח"כ יאמר פיטום הקטרת בכונת הנ"ל בסדר התפלה, ואח"כ
יאמר ה' צבאות עמנו וכו', ה' צבאות אשרי וכו', ה' הושיעה וכו', כל פסוק ב' פעמים
עכ"ל, אבל במשנת חסידים שם פ"ג אות ב' כתב כל פסוק מאלו שלשה פעמים.

שָׁמָּהּ מִכְּנִים כִּהְיוּ גְדוֹל מְלֵא חֲפָנָיו כִּיּוֹם הַכְּפוּרִים.
וּמִחֲזִירָן לְמִכְתָּשֶׁת בְּעָרֵב יוֹם הַכְּפוּרִים. וְשׁוֹחֲקוֹן יִפֶּה
יִפֶּה כְּדֵי לְקַיִּים מִצּוֹת דְּקָה מִן הַדְּקָה:

וְאַחַד עֶשֶׂר סְמָנִים הָיוּ בָּהּ. וְאֵלּוּ הֵן. (א) הַצָּרִי (ב)
וְהַצְּפָרָן (ג) הַחֲלֻבָּנָה (ד) וְהַלְּבֹנָה מִשְׁקֵל
שְׁבַעִים שְׁבַעִים מָנָה. (ה) מֵר (ו) וְקִצְיָעָה (ז) שְׁבַלֶּת נִרְדָּ
(ח) וְכִרְכָּם מִשְׁקֵל שִׁשָּׁה עֶשֶׂר שִׁשָּׁה עֶשֶׂר מָנָה. (ט)
הַקִּשְׁטָ שְׁנַיִם עֶשֶׂר. (י) וְקִלּוּפָה שְׁלֹשָׁה. (יא) וְקִנְמוֹן
תְּשַׁעָה. בּוֹרִית כְּרִשִׁינָה תְּשַׁעָה קִבִּין. יֵין קִפְרִיסִין סְאִין
תְּלָתָא וְקִבִּין תְּלָתָא. וְאִם לֹא מִצָּא יֵין קִפְרִיסִין מִבֵּיא
חֲמֵר חוֹרֵין עֲתִיק. מְלַח סְרוּמִית רוּבַע מַעֲלָה עֶשְׂרֵן כָּל
שְׁהוּא:

רַבִּי נָתַן הַכְּבָלִי אוֹמֵר אֵף כֶּפֶת הַיִּרְדָּן כָּל שְׁהוּא וְאִם
נָתַן בָּהּ דְּבִשׁ פְּסָלָהּ. וְאִם חֲסֵר אַחַת מִכָּל סְמָנֶיהָ
חַיֵּב מוֹתָהּ:

רַבִּין שְׁמַעוֹן בֶּן נַמְלִיאֵל אוֹמֵר, הַצָּרִי אֵינוֹ אֶלָּא שְׂרָף
הַנוֹטָף מִעֲצֵי הַקְּטָף. בְּרִית כְּרִשִׁינָה לָמָּה הִיא
בָּאָה, כְּדֵי לְיַפּוֹת בָּהּ אֶת הַצְּפָרָן כְּדֵי שֶׁתִּהְיֶה נְאֻתָה. יֵין
קִפְרִיסִין לָמָּה הוּא בָּא, כְּדֵי לְשָׂרוֹת בּוֹ אֶת הַצְּפָרָן,
כְּדֵי שֶׁתִּהְיֶה עֲזוּהָ. וְחֵלָא מִי רַגְלִים יַפִּין לָהּ, אֶלָּא שְׂאִין
מִכְּנִיסִין מִי רַגְלִים בְּמִקְדָּשׁ מִפְּנֵי הַכְּבוֹד:

תִּנְיָא. רַבִּי נִתָּן אֹמֵר, כְּשֶׁהוּא שׁוֹחֵק אֹמֵר. הֲדַק
 חֵיטֵב חֵיטֵב הֲדַק. מִפְּנֵי שְׁחָקוֹל יָפָה
 לְבָשָׁמִים. פְּטָמָה לְחֻצָּאִין כְּשֶׁרָח. לְשִׁלִּישׁ וְלִרְבִיעַ לֹא
 שְׁמַעְנוּ:

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, זֶה הַכֶּלֶל. אִם כְּמִדְתָּהּ כְּשֶׁרָח
 לְחֻצָּאִין. וְאִם חִסְרָה אַחַת מִכָּל סְמָנֶיהָ חֵיב
 מִיָּתָה:

תִּנְיָא. פֶּר קַפְרָא אֹמֵר, אַחַת לְשָׁשִׁים אוֹ לְשִׁבְעִים
 שָׁנָה הֵיְתָה בָּאָה שֶׁל שִׁירִים לְחֻצָּאִין:
 וְעוֹד תִּנְיָ פֶּר קַפְרָא, אֵלּוּ הָיָה נוֹתֵן כֶּה קוֹרְטוֹב שֶׁל
 דְּבַשׁ, אֵין אָדָם יָכוֹל לְעַמֵּד מִפְּנֵי רִיחָה. וְלָמָּה
 אֵין מְעַרְבִין כֶּה דְּבַשׁ. מִפְּנֵי שְׁחֵתוּרָה אָמְרָה כִּי כָּל
 שָׂאָר וְכָל דְּבַשׁ לֹא תִקְטִירוּ מִמֶּנּוּ אִשָּׁה לִיהוֹנָה:

יְהוָה צְבָאוֹת עֲמָנוּ מִשְׁנֵב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סְלָה:
 יְהוָה צְבָאוֹת עֲמָנוּ מִשְׁנֵב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סְלָה:
 יְהוָה צְבָאוֹת עֲמָנוּ מִשְׁנֵב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סְלָה:

יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁרִי אָדָם בּוֹטַח בְּךָ:
 יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁרִי אָדָם בּוֹטַח בְּךָ:
 יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁרִי אָדָם בּוֹטַח בְּךָ:

יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמְלִיךְ יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם קְרָאֵנוּ:

יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמְלִיךְ יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם קְרָאֵנוּ:

יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמְלִיךְ יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם קְרָאֵנוּ:

יְהוָה צְבָאוֹת עֲמָנוּ מִשָּׁנָב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֵלָה:

יְהוָה צְבָאוֹת עֲמָנוּ מִשָּׁנָב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֵלָה:

יְהוָה צְבָאוֹת עֲמָנוּ מִשָּׁנָב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֵלָה:

יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁר־י אָדָם בּוֹטַח בָּךְ:

יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁר־י אָדָם בּוֹטַח בָּךְ:

יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁר־י אָדָם בּוֹטַח בָּךְ:

יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמְלִיךְ יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם קְרָאֵנוּ:

יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמְלִיךְ יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם קְרָאֵנוּ:

יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמְלִיךְ יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם קְרָאֵנוּ:

יְהוָה צְבָאוֹת עֲמָנוּ מִשָּׁנָב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֵלָה:

יְהוָה צְבָאוֹת עֲמָנוּ מִשָּׁנָב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֵלָה:

יְהוָה צְבָאוֹת עֲמָנוּ מִשָּׁנָב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֵלָה:

יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁר־י אָדָם בּוֹטַח בָּךְ:

יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁר־י אָדָם בּוֹטַח בָּךְ:

יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁר־י אָדָם בּוֹטַח בָּךְ:

יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמְּלֶךְ יַעֲנֵנוּ כִּיּוֹם קָרָאנוּ:

יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמְּלֶךְ יַעֲנֵנוּ כִּיּוֹם קָרָאנוּ:

יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמְּלֶךְ יַעֲנֵנוּ כִּיּוֹם קָרָאנוּ:

יְהוָה צְבָאוֹת עֲמָנוּ מִשָּׁנָב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה:

יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁר־י אָדָם בּוֹטַח בְּךָ:

יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמְּלֶךְ יַעֲנֵנוּ כִּיּוֹם קָרָאנוּ:

אָנָּה בָּכַח. גְּדַלְתַּי יְמִינֶךָ. תַּתִּיר צְרוּרָה: א"ב ג"י ת"ץ

קָבַל רַגְלֵי עַמְּךָ. שִׁגְבְּנוּ מִתְּהַרְנוּ נוֹרָא: ק"ר ע"ש ט"ן

נָא גְבוּר. דוֹרְשֵׁי יַחֲוֹדָךְ. בְּכָבֶד שְׁמֵרָם: נ"ג ד"י כ"ש

בְּרַכְּם מִתְּהַרֵם. רַחֲמֵם. צַדִּיקְתֶּךָ תִּמְדֵּי גְמֻלָּם: ב"ט ר"צ ת"ג

חֲסִין קְדוֹשׁ. כְּרוֹב מוֹבָךְ. נִהַל עֲדַתְךָ: ח"ק ב"ט נ"ע

יַחֲדֵי גֵּאָה. לְעַמְּךָ פְּנֵה. זוֹכְרֵי קִדְשְׁתֶּךָ: י"ג ל"ב ז"ק

שׁוֹעֲתָנוּ קָבַל. וּשְׁמַע צַעֲקוֹתֵנוּ. יוֹדֵעַ תַּעֲלוּמוֹת: ש"ק ו"צ י"ח

כְּרוֹךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

ויבויין ^י השם השני ד'אנא בכח' [קרע שטן], ושם דגו כנמ,

שהוא חילופו בא"ת ב"ש, שניהם נקודים שבא. ואח"כ

ממטרו"ן, ושם יננגפ"מ שהוא חילופו בא"ת ב"ש. ואח"כ

===== ❦ ביאורים והערות ❦ =====

ג. מכאן עד סוף הענין, הוא לשון שער היחודים שם דף י"ח ט"ב, עם כמה שינויים.

